

CANÇO

PERE CODÓ: TORNA LA CANÇO SOCIAL

La cançó catalana sembla morta. Raimon no fa res de nou, Om, Taverna-2... han calat velles com tants d'altres fràgils navilis, Glòria és la letàrgica tranquil·litzant, Serrat amb això del vailet mirarà de treure algun altre LP, l'Ovidi i el Quico actuen allà on poden, en fi, s'està superant terriblement la fase de la «qualitat» per arribar a la «inanitat». Pocs noms a l'escenari i no parlem de la problemàtica de l'«entourage» ni de la professionalització. De tant en tant surt un agosarat, guitarra al coll, com a la bella època dels seixanta, i mig de bona fe mig amb esperit rebentaire es llença, tot vigilant no estebornir-se amb el primer mur que troba, al món de la cançó.

Pere Codó. 24 anys. Premi «Noves Veus». Malgrat la vulgaritat de la frase: promet. I val. Val més parlar-ne, car la flama no és de llumí sinó d'encenedor i té tota la càrrega encara verge i a punt de cremar tots els auditoris que se li presentin. Un single que serà al carrer quan l'entrevista surti a CANIGO.

—Què has fet musicalment fins ara?

—Vaig començar en els típics festivals fins que l'Escamilla m'avisà per allò del Radioscope. Arran aquestes actuacions va sortir el concurs «Noves Veus» a la Cova del Drac, hi vaig anar, vaig guanyar i comença a embolicar: actuacions, la ràdio, el disc, en fi, allò tan normal i difícil dels començaments.

—Ideològicament?

—Faré servir per contestar-te unes paraules tronades però no hi ha més remei. Miro de fer una cançó social, amb alguna cosa de contingut. Ja n'hi ha massa que fan cançonetes de tres i no res. Amb tot no vull que creguis que la cançó amb una temàtica senzilla, petita, amb fets de la natura o la vida, la rebutjo d'entrada, no, cal revaloritzar-ho sempre tot, però, tenint present que per a mi, la qüestió social és la més interessant.

—Repercussions del premi de la Cova del Drac...

—Una miqueta de promoció i un petit augment pel que fa referència a les actuacions a ràdio i festivals. Crec que és un primer pas dins el món de la cançó. El premi consistia en el disc que sortirà ara, en un llot de llibres i 3.000 pessetes.

—Català-castellà, perquè vull, perquè si, perquè cal?

—Canto en català carestic dins un poble que té aquesta llengua i, lògicament, totes les meves cançons són en aquesta llengua. Si sapigués alguna altra llengua també la faria servir. No tinc problemes teòrics envers la llengua que suporta

les meves cançons. Es una qüestió, tanmateix, pràctica.

—Tu i la cançó catalana o la societat i la cançó...

—Caldria xerrar massa i ja veus que sóc home de poques paraules. Sembla evident que cal anar vers una sensibilització general, tant en les arts plàstiques com en les musicals. I és en aquesta sensibilització on rau la nostra feina. Ara com ara, i les dogmatitzacions són perilloses, una cançó amb una música bona, una lletra digna i una interpretació interessant no és popular en el sentit que té aquest mot. La qüestió és aquesta. Senzilla, complexa, difícil... però nostra.

—La cançó i el teatre, dos baluards que com crosses ajuden al paralític a caminar. Ahir vaig veure aquest abortament teatral que es diu «Tartan dels micos». La cançó al servei de la cretinització i a manca de camins, viaranys. Tu has col·laborat en el Muntatge Poètic de l'A.T.M., en la 1.ª Mostra de la Jove Poesia, etc., i dins el teatre, de l'obra teatral, cantes, com ho veus tot això?

—Sembla ser molt interessant lligar teatre i cançó. La majoria dels cantants catalans actuals són l'essència de l'anti-espectacle. Dient els noms

—Ovidi, Pi de la Serra...— ja ho tenim tot dit. Fan un servei, utilitzen una comunicació intel·ligent i interessant i tot vers la sensibilització de què abans et parlava. Tant el teatre com la cançó no poden ser solament diversió i perdona el dístic. Cançó i teatre són diferents en les exposicions i tractaments, com et pots imaginar m'interessen les obres que siguin anti-espectacle.

Un nom nou, esperances i il·lusions. Engoleix el darrer glop de cafè i com si fos un conspirador en veu baixa i calmament diu: «El mercat és limitat, la promoció, no en parlem, la situació s'escapa del nivell socio-musical per anar-se a encarrilar en un camp més ample amb totes les òbvies limitacions, el panorama no és que diguem massa alegre ni prometedor». I si els amics diuen que la nostra cultura és un succedani de cultura de moment ja tenim una cullera, una guitarra, per remenar-la, però de fusta. I ens acabem el cafè.

JOSEP M.ª FIGUERES